Ч. 161. Четвер 4 серпня (22 липня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи угорскі. — Зміна віроісповідань в Росиї. — Спір Іспанії з Ватиканом.

Послідними днями вели деякі впливові проводирі угорских Румунів переговори з угорским президентом міністрів в справі приверненя народного мира між Мадярами і Румунами. Вже безпосередно по виборах злучило ся угорске правительство в тій справі з румуньскими владиками, за якими послідують тепер сьвітскі проводирі. Хоч не знаємо властивого висліду тих переговорів, то однак з дотеперішного поведеня румуньских епископів можна вносити, що они не покинули свого попередного політичного становища, віддаючи чисто політичний провід румуньского народу в руки послів, вибраних самим народом. Се має велике значінє і угорске правительство мусить з тим числити ся, хоч не припаде се до вподоби Тисї, який уважає народних послів аґітаторами, а не покликаними проводирами Румунів.

Ґр. Кін-Гедерварі звернув ся тепер до инших румуньских проводирів, які не належать до сойму, маючи надію їх скорше позискати для своїх плянів. О скілько доси відомо, то президентови міністрів і там не удало ся нічого осягнути, позаяк і ті проводирі Румунів роблять зависимим заключенє мира від єствованя народного румуньского сторонництва. Здасть ся, що всї дотеперішні переговори, які вели угорскі правительства дотично народностевого питаня, служили лише для оріентацийних цілий. Всї угорскі правительства послугували ся доси народностевим питанем, яко дуже сильним тактично-політичним средством, коли лише ходило о те, щоби показати Коронї, яка справді бажає управильненя сего питаня, що якраз народности винні сему, що не може дійти до порозуміня. Отже відбували ся за часів всїх попередних правительств перед виборами або по них анкети, які кінчили ся без ніякого висліду, позаяк представителї мадярско-шовіністичного напряму не хотїли відступити від свого домаганя, щоби Румуни прилучили ся до угорского краєвого сторонництва, значить, щоби зрезиґнували з можливости парляментарного заступництва своїх прав.

Дня 13 липня видав росийский премієр Столипин новий обіжник в справі переходу з одного віроісповіданя на друге, котрий зносить обіжники з 5 липня 1905 і 12 падолиста 1907. До християньских неправосильних віроісповідань відносять ся такі постанови:

1. На зміну віроісповіданя може позволити ґубернїяльна власть з захованем вимог з арт. 6 і 779 збірника законів том XI. (зак. про чужі віроісп., вид. 1896 р.) на основі формальних подань інтересованих без жадної участи духовеньства того віроісповіданя, на котре хоче перейти дана особа.

2. Всякі зміни віроісповіданя допустимі лише для осіб, що скінчили 21 рік житя (передтим вимагано 15 літ).

3. На зміну котрого небудь евангелицко-протестантского віроісповіданя на инше таке (лютераньске, реформоване, менонїтске, анабаптистичне) — не треба позволеня цивільних властий, бо на основі уваги до арт. 779 досить, щоби дотичні особи, котрі хочуть змінити віроісповіданє, складали сьвідоцтва від духовних своїх давних парохій з заявою, що дійстно мають той намір, причім ті духовні повідомляють про зміну конфесиї ґубернаторів за посередництвом місцевої консисториї.

4. Всякі поданя в справі зміни віроісповіданя підлягають стемплевій оплатї.

5. Зміна віроісповіданя після тих припи-

4)

Чезіна де Фалько.

Римске оповіданє — В. Урбана.

(Дальше).

3.

Були то неспокійні часи, коли Чезіна де Фалько вернула знов до батьківского замку. Та й тепер, пожаль ся Боже, часи не конче спокійні, і війнам та межиусобицям, рабункам і убийствам нема кінця. Лякаємо ся і дрожимо о наше житє. Але особливо під ту пору, коли Чезіна вернула до замку в Немі, лагодило ся підприємство, котре її батька держало нераз цілими днями в дорозі.

Справа була коротко така: В Олевано, в малій місцевости в Сабіньских горах, що належить до князя Кольонни, застрілив хтось в ночи із засідки пастуха від худоби, як казали, ізза якоїсь дівчини, але поправді мабуть для-того, щоби красти худобу[1]). Яко підозріного о той вчинок, зловлено якогось чоловіка з Немі іменем Альбертуччо, що належав до людий князя Урзіні. При тім була й та небезпечність, що того Альбертучча, котрий не признав ся до того вчинку, готові були повести до Риму і там взяти на тортури, а тоді би він признав ся до всего, чого від него жадали, щоби лиш бодай на хвилинку увільнити ся від тої страшної муки. Хто знає, що тоді вийшло би було на верх? Князь Урзіні, котрий чув ся тим обидженйй, що Кольонна арештував того чоловіка, хотів его конче насильно увільнити тоді, коли би его вели в Олевано до Риму, а що преці сам не міг ставати до такої малої бійки, то приказав свому проводиреви, Джеральдови де Фалько, щоби він то діло виконав.

Отже той сидів зі своїми людьми цілими днями і ночами на чатах в гірских дебрах в Палестрині, щоби людем Кольонни, котрі дістали приказ повести Альбертучча, заступити дорогу до Риму і увільнити арештованого.

То було з весни. Тяжкий, душний воздух спочивав на чорних полях Кампанії, грубі, сірі, тучеві хмари з блискавками і громами пересували ся по небі. Теплі, вохкі вітри посвистували і завивали довкола сірих, гордих мурів замку в Немі, мов би ціле войско збиточливих страхів, щоби докучати людем і їх страшити. Мікдалові дерева цвили та вкривали блідорожевою і білою ослоною своїх цьвітів понурі розвалини та потолочену стадами рогатої худоби землю Кампанії, як полохливі бажаня людского серця у ворушливих часах.

Чезіна сиділа на бальконі замку і задумана споглядала тужливим оком довкола. Тихо і неповорушно, мов би якась глубока тайна, лежало під нею озеро Немі. Єго сине око виглядало спокійно і задумчиво впомежи делїкатної, ясної весняної зелени своїх берегів та дивило ся як перед тисячами літ і як буде ще по тисячах літ дивити ся, на то, що люди роблять.

Аж ось гостинцем з Люґано надійшов попри озеро якийсь молодий мужчина, з пером на капелюсі і ґітарою на плечах та й зі шпадою з боку — Вінченцо Цаппі!

Чезіну напала якась дрож. Чи то з радости чи зі страху? Сама не знала. Виділа лиш, як він ішов гостинцем, гордо і легким кроком, мов би цілий сьвіт належав до него а він потребував лиш приказувати. Дух в ній заперло і мимо волі рушила рукою, мов би хотіла его остеречи, здержати. Коли він її побачив, крикнув з радости так голосно, що аж она то зачула і заломила руки та розплакала ся,

[1]) Крадіж худоби була тоді щось, що діяло ся часто, що дня. Деякі люди виконували її мов би яке ремесло. То дасть ся пояснити тими обставинами, серед яких знаходить ся ще й нині римска Кампанія. Годівля худоби єсть головним жерелом зарібку на безконечних полях, котрі не дають ніякого иншого доходу, а що для величезних стад рогатої худоби, коний та овець в самих замках не було місця, то они під доглядом пастухів на конях — як то ще й нині — пересбували на полях. Коли дивити ся на тих буттері — як називають тих пастухів — як они в своїх кінчастих чорних, повстяних капелюхах і в широких, темних плащах з кострубатими бородами і диким виглядом гонять як ті розбишаки на своїх маленьких, незвичайно витревалих кониках через Кампанію, то має ся докладний образ того, що тут описує Фра Джіролямо да Вальмонтоне. *(Примітка автора).*

сів обовязує всі неправославні християньскі віроісповіданя, котрих закон не забороняє, в тім числі обовязує також віроісповідане старовірів.

Вісти, які надходять з Ішпанії, дуже поважні. В Барцельоні приготовляють резолюционери таке саме повстане як в липни минувшого року. В Катальонії ширить ся сильно рух карлистів. Всї признаки вказують па те, що грозить вибух внутрішної горожаньскої війни. Здаєть ся, навіть Каналєяс припускає щось подібного, бо в одній своїй бесіді сказав: „Мабуть повіває революцийний вітер. Але ми здержимо розбурхані пристрасти". — Дотично грізного характеру, який міг би прибрати протест против заборони заповідженої католицкої манїфестациї, сказав Каналєяс: „Ми не боімо ся заповіди горожаньскої війни. За нами є авторитет короля-демократа, який згодив ся на те, щоби мужі з певними ідеями доступали власти". — Ліберальна печать і печать сторонництв перевороту радують сь з тих зарядженъ Каналєяса.

Відносини між Ішпанією і Ватиканом можуть бути небавком зовсїм перервані. Ішпаньске правительство відкликало вже свого посла при Ватиканї. Оєду, хоч не є ще оно властивим зірванєм зносин. Каналєяс предложив королеви начерк відповіди на останну ноту Ватикану, зладжений секретарем стану. Після повороту Каналєяса буде сей начерк провірений на найблизшій раді мінїстрів.

Новинки.

Львів, дня 3-го серпня 1910.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав в понедїлок вечером на кілька тижднїв за границю.

— **Войскові музики** будуть грати в сїм місяци: дня 3 перед командою корпусу, 4 на Високім замку, 9 перед домом інвалїдів, 10 в стрийскім парку, 11 в єзуїтскім огородї, 16 перед командою корпуса.

— **Самоубийство.** В готели Бомбаха у Львові відобрав собі вчера рано житє напивши ся карболевої кислоти Александер Вахович, прив. урядник. Причина самоубийства незвістна.

— **Предкладанє чиншових фасий.** Адмінїстрация податків у Львові взиває властителів домів і всяких реальностий, положених у Львові, що підлягають чиншовому податкови, аби предложили чиншові фасиї разом з топографічними описами найдальше до кінця серпня с. р., а то в цїли виміру чиншового податку на роки 1911 і 1912.

— **Справа пенсий та емеритур.** Wiener Ztg. оголошує розпорядженє Мінїстерства скарбу з 19 липня с. р. в справі виконаня закона з 14 липня с. р. про підвисшенє вдовичих пенсий давного типу, в справі виконаня закона з 14 липня с. р. про підвисшенє емеритур пенсіонїстів давного типу і в справі признаня надзвичайних пенсийних додатків згідно з §. 5 зак. з 14 липня с. р.

— **З'їзд** славяньского учительства, який мав відбути ся в серпни в Кракові, відкликано.

— **На черновецкім університетї** було в р. шк. 1909/10 65 промоций на докторів, а то: 10 на докторів теольогії, 52 права, а 3 фільософії.

— **Гроші звітріли.** Віденьска філїя ческого промислового банку вислала в суботу до одного з банків в Люблянї грошевий лист з 15 банкнотами по 1000 К. Лист прийшов до Любляни, але в нїм замість гроший були чисті куснику паперу. Хто і де виняв гроші, не знати. Заряджено слїдство. Лист був обезпечений.

— **Зелїзнича катастрофа.** На стациї в Лоєвій за Надвірною стовкнув ся в недїлю вечером прогульковий поїзд, що виїхав з Ворохти, з товаровим поїздом. Наслїдком стовкненя машина товарового поїзду розбила ся, а особовий поїзд розірвав ся на дві части. Чотири особи потерпіли тяжкі рани, а кільканацять лекші. Найтяжше ранені п. Бавм зі Львова і п. З. Адлєреберґ зі Станиславова. На вість про катастрофу вислано зі Станиславова ратунковий поїзд з лїкарями д-ром Яросевичем і д-ром Пертаком. Ратували також лїкарі з Надвірної і Делятина. Причиною катастрофи було завчасне переставленє зворотниці при в'їздї до Лоєвої прогулькового поїзду, наслїдком чого послїдні три вози пішли на хибний шлях. О скілько звістно, завинили підурядник руху, Городиский і зворотничий.

— **Дрібні вісти.** Дня 22 липня відбула ся у віденьскім університетї промоция п. Стефана Витвицкого, бувшого голови „Академічної Громади" і віденьскої „Січи", на доктора прав. — Віденьскі часописи доносять про численні нещасливі випадки в Альпах. Туристи друть ся на вершки гір і спадаючи, гинуть. Якась панна Людвіка Крус з Відня упала в суботу з гори Hohe Wand коло Турнштайн і убила ся на місци. — Цїсар уділив гр.-кат. парохіяльному комітетови у Володимирцях, жидачївского повіта, запомоги в квоті 200 корон. — В Лїнцу арештовано двох послугачів тамошної почти, що послїдної недїлї украли на почтї 30.000 корон. — В місцевости Гмунден в Австриї повертало в недїлю з прогульки 13 хлопців і 6 дївчат на тратві через озеро. Коли були на серединї озера, захопила їх буря і перевернула тратву. Девятьох хлопцїв і шетеро дївчат потопуло, чотирох хлопцїв, котрі учепили ся тратви, виратовано. — В Гиновичах коло Бережан згоріла дня 27 липня горальня, власність ґр. Якова Потоцкого. Шкода виносить около 28.000 корон і була в цїлости обезпечена. Огонь вибух імовірно внаслїдок неосторожности сїльских хлопцїв, котрі курили близько горальнї папіроси. — В Петербурзї застрілив ся сими днями банкир Трапезніков. В кишенях его одежи найдено цїлого маєтку 7 копійок. Родина банкира полишила ся в нуждї.

— **Великої крадежи** доконано в ночи на понедїлок в мешканю капіталїста і біржевого посередника Едварда Рехтера при ул. Сикстуській ч. 38. Рехтер, чоловік дуже богатий, займав мешканє на другім поверсї власної каменицї. Комнати его сусїдують з якимсь торговельним бюром, але по серединї між обома льокалями находить ся умебльований кавалєрский покій, тепер вільний. Злодїї дізнавши ся про те, вломили ся вечером наперед до того кавалєрского покою і чекали, коли Рехтер засне. Капіталїст прийшов до дому около північи, якийсь час читав ще в ліжку, а потім заснув. Перед тим сховав під подушку портфель, в котрім находили ся векслї на суму 113.000 корон і готівкою 16.000 корон. Крім того під подушкою були ще біжутериї: золотий перстень з брилянтом, спинки до маншетів і шпилька з брилянтами загальної вартости 10.000 корон. Коли Рехтер заснув, злодїї вийшли на ко-

---

мов би єї стрітило якесь страшне нещастє. Подивила ся скоренько довкола себе, чи нема когось коло неї, хто би єї зрадливо підслухував. Не бачила нїкого, хоч єї брат стояв над нею коло вікна в башті і розглядав ся звідтам а она его не бачила.

— Чезіно, мій сьвіте тихий! — понеслось з долини до неї. — То я наконець знов тебе побачив? Мушу з тобою поговорити.

— Годї, Вінченцо — відповіла она перехиляючись з балькона — тікай мерщій звідси. Смерть тобі зроблять, як тебе побачать!

— А що мене то обходить? Хто менї може щось зробити, коли я нїчого злого не роблю? Можу лиш там жити, де ти — —

— Іди іди! Чи не видиш, яка я перепуджена? Зроби то для мене, як мене любиш.

Сказавши то, хотїла уступити ся з балькона в надії, що й Вінченцо Цаппі піде своєю дорогою.

Але то не стало ся.

— То я прийду знову нинї вечером, коли стемнить ся — зачула она ще раз его голос. Она перехилила ся знов через балькон і поклавши палець на уста, казала єму мовчати. Відтак вступила ся з балькону і зайшла до своєї комнати.

За хвильку, підчас коли з бючим серцем стояла коло вікна і надслухувала, вчула, як якийсь камінь впав на балькон а коли розглянула ся лїпше, побачила, що до того каменя був привязаний якийсь лист. Він міг очевидно лиш від Вінченца походити і она длятого вийшла, щоби лист здоймити. При тім аж дрожала зі страху, щоби єї хтось не підглянув, але коли вже мала лист в руках і пізнала почерк Вінченца, очи їй аж засьвітили ся з радости і щастя. З жаром щирої любови стала цїлувати мертвий папір, отворила его відтак і ледви ще дихаючи з напруженя, читала свій перший любовний лист, котрий звучав:

„Найдорожша Чезіно! Що стало ся? Де ти? Длячого вже тебе не бачу? Від трох днїв крутив ся я коло монастиря, шукав всюди, в городї, на ґалєриї, у всїх вікнах і на бальконах твого личка і не міг анї слїду з тебе відкрити, аж наконець вчера вечером довідав ся я від монастирского огородника, що твоя мама забрала тебе з Сори. Я здогадав ся зараз, що тебе завезли назад до Немі а нинї станув я в льокандї (гостинници) делля Семма в Ґенцано, звідки можу видїти замок в Немі. Пишу сей лист, не знаючи, в який спосіб тобі его доручу і чи ти коли его дістанеш; але коли его будеш читати, то згадай собі на свого бідного Вінченца, котрий не може жити без тебе, а котрий загибає з туги за тобою і хотїв би бодай одно слово почути від тебе, побачити бодай один погляд твоїх очий. Напиши менї, що маю робити, де можу поговорити з тобою і що треба зробити для нашого щастя. Я до всего готовий а хоч би менї й прийшло ся і на смерть наставити ся, щоби увільнити тебе з лапи льва, я би то зробив з як найбільшою радостию. Прикажи! Ти знаєш, як я тебе люблю. Ти знаєш, як я мучу ся здалека від тебе. Напиши менї сюди, коли можеш, або дай менї знати, коли і де міг би я поговорити з тобою. Лист спали. Вічно твій Вінченцо".

Она читала той лист раз по раз. Сльози капали їй на него а она цїлуючи лист стирала їх знову устами. В заворушеню чувств, в розгарі хвилюючого серця забула на обачність: в рожевім чарі любови, котрий опанував єї мов би сон, щезла дрожача обава відкритя.

Нараз закликала єї матір до себе. Борзенько сховала она лист під підставу чорного хреста, на котрім висїв образ Спасителя, зроблений з дутого срібла і побігла до своєї матери.

Коли вернула назад, листа вже не було. Єї брала ся розпука. Шукала за ним цїлими годинами, але надармо. Не знаходила анї тїни якогось поясненя того загадочного щезненя. Щож мала робити? Одно видавало ся їй певною річию: мусїла повідомити Вінченца, щоби уникнути більшого лиха. Треба було все єму написати, щоби був терпеливий і мав надію на лїпші часи, що й она мусїла робити, як того бажала єї матір.

Але писати лист то штука, з котрою не так борзо можна було упорати ся. Она не мала анї перґаменту, анї писальця, анї тушу, а хоч їй остаточно удало ся то все роздобути, то все таки на ті приготовленя і на писанє листу минуло богато годин і настав вечір та й вже стемнило ся, заким лист був готовий.

Та й дорученє листу не була така проста річ. Де мала она на замку знайти такого мовчаливого післанця, на котрого могла би була спустити ся? Мало що не всї люди вибрали ся були з єї батьком на чати, а тим, що остали ся, не вільно було без позволеня виходити із замку. Аж ось коли серед темноти переходила через подвірє, побачила у внутрішній брамі замку хлопчину, лїт може з десять, котрий спав в кутику. Она знала его. То був син дверника і звав ся Бернардо, але его кликали загально Сторто задля того, що мав трохи криві ноги.

(Дальше буде).

ритар і вікном від кльозету Рехтера дістали ся до єго мешканя та почали в нім бушувати. На стукіт перевернeного якогось предмету збудила ся Розалїя Бодекова, що як своячка мешкала у Рехтера, і побачивши в комнатї двох чужих людий, наробила крику. Збудив ся також Рехтер, але злодії тимчасом утекли сходами на діл а отворивши витрихом або дібраним ключем браму, вийшли па улицю. Повідомлено сейчас полїцю, котра вислала на місце аґента. Показало ся, що злодії украли портфель зі всіми векслями, 16.000 корон і всї дорогоцінности. Провірено також, що з вікна кльозету звисав шнур аж на подвірє. Тим способом злодії резервували собі дорогу до утечі на випадок, як би їх запримічено у виходку.

— **Арештоване рабіна чудотворця.** Краківска полиция арештувала 53-лїтного Ізраїля Хаїма Акермана, що удавав лікаря і чудотворного рабіна. Він походив із Яс і жив постійно в Tergii Neamti в Румунії. Від многих лїт вибирав ся лїтом власним повозом в подорож по Галичині, Буковині, Румунії та Угорщині і зупиняючись по містах і селах, благословив своїх одновірців, збираючи між ними жертви нібито для жидівскої віроісповідної громади в Tergii Neamti, на ділї-ж для себе, а крім того продавав по 4 корони „цїлющу“ воду в маленьких фляшках, що нібито лїчить епілепсию та инші недуги. Крім того продавав рецепти зі своїм підписом на всїлякі болї. Свої жертви він надував на високі суми, наслідком чого став дуже богатим і властителем кількох камениць в Tergii Neamti, хотяй все видавав себе бідним подорожним. Їздив всюди зі своїм повірником (габо), котрий в послїднім часї посварив ся з ним і доніс на него до полїциї, наслідком чого обох арештовано. Заряджено против них слїдство.

— **Незвичайна ростина.** На острові Ява і на сусідних островах росте дивна ростина звана „капок“. Она визначає ся тим, що є дуже легонька і фунт тої ростини може удержати на верхні води дорослого чоловіка. Проте мають виробляти з тої ростини ратункові прилади перед утопленєм. Тканина з тої ростини ужита за підшивку до камізольки має забезпечувати чоловіка перед утопленєм.

— **Два мілїони на улици.** Дня 30-го м. м. везено в Полї під охороною войскової сторожи коло два мілїони корон в золотї і сріблї, які були призначені до виплати офіцирам, урядникам і робітникам войскової маринарки. Ненадійно під таким тягаром зломало ся колесо воза, а скриня з грішми вилетївши на улицю, розторощила ся так, що гроші розсипали ся по бруку. Докола того місця збігли ся товпи народа і приглядали ся збираню блискучої монети. По перечисленю гроший показало ся, що не бракувало ані одної корони.

— **Передсмертні враженя самоубийника.** У Відни відобрав собі житє отроєнєм інжинїр Ганс Гештарк з Баварії. Самоубийство замітне тим, що самоубийник лишив доволї докладні записки вражінь, яких дізнавав, заживши отруї. З тих записок видко, що отруя довго не дїлала і самоубийник хотїв вже ужити револьвера. На початку він писав: „Осторожно! arsenicum album в зеленій куверті“. Дальше ідуть записки, роблені що кілька минут від хвилї першого заживтя отруи, від 6 год. 10 мін. до 6 год. 45 м. Записки ті дають образ повільного упадку сил. Послїдна замітка така: „Година 6 мін. 45 беру ще одну дозу отруї і кладу ся до ліжка, бо єсьм дуже утомлений“. На тих словах записки кінчать ся. Небавком наступила мабуть смерть.

Телеґрами.

Будапешт 3 серпня. Neues Budapest. Abendblatt приносить вість, що архикнязь Франц Фердинанд в осени прибуде на кількатиждневий побут до Будапешту.

Загреб 3 серпня. Переговори між баном Томасичем а коалициєю ведуть ся дальше. Нема сумніву, що може прийти до сполученя між поодинокими ґрупами коалиції, але не з цілою коалициєю. Наслїдком теперішного спору буде розписанє нових виборів, при котрих імовірно зникне цїла найсильнїйша доси ґрупа т. зв. самостійний клюб.

Сен Себастиян 3 серпня. Одна з часописий оповіщує розмову з міністром заграничних справ Ґарніясом, котрий заперечив, немов би Ватикан проявив коли небудь мирні наміри. Противно услівя Ватикану були від початку не до принятя. То становище Ватикану випливає з єго незнаня іспаньских відносин.

Париж 3 серпня. Прибула сюди іспаньска пара королївска в дорозї до Анґлїї. Королївска пара відвідала в Рамбуіле президента републики Фалїєра.

Цїна збіжа У Львові.

дня 3-го серпня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·40	до	9·60
Жито	6·80	„	7·—
Овес	7·40	„	7·60
Ячмінь пашний	7·—	„	7·20
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·40	„	6·60
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	25·—	„	27·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел минутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.

З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**), **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.

*) Із Станиславова. **) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02

*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.

З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.

З Яворова: 8·15, 5·00.

З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.

З Підгаєць: 10·54, 9·44.

З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).

*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.

З Винник: 7·08, 6·11, 11·58*).

*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).

*) До Станиславова. **) До Коломиї.

До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.

До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).

*) До Рави рускої лиш в недїлї.

До Яворова: 8·20, 6·30.

До Підгаєць: 5·58, 6·15.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·52, 11·32

До Підгаєць: 6·12, 6·30.

До Винник: 1·30, 10·30*).

*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.

До Винник: 1·49, 10·54*).

*) Лиш в середу і суботу.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопяда. (Телефона ч. 527).